

(המשך מעמוד 65)

„גיוקיש שאל אותי אם נגעת בנאוה ואם הגוף שלה היה חם או קר, המשיכה שושי נה לספר, „אני לא יכולתי לענות לו, כי בקרשי נגעת בילדה. אבל עובדה — הבלש האמין לכל מה שאמרתי.“ גם את שעלה בגורלו של יואל כרמלי

של נאוה אלמליח ישן רחמים („גיוקיש“) טירן כשבידו תמונתה, והבטיח שימצא אותה.

בליטה

בקערה ראתה שושנה שלום רק את ראשה של נאוה אלמליח, יואל, אמרה, לא יימצא לעולם.

בבא-סאלי

אבוחצירה, הקשיש המופלג מנתיבות, יושב בכורסתו כמעט ללא-ניע. בניו משמשים לפני הזקן כבד הראייה והשמיעה — הם צועקים לאוזנו

בה יותר. ראובן הבטיח לה שכאשר יימ צא הילד הוא ישלם לה את יתרת הכסף. במשך רבע שעה סיפרה להם שרה אשרף על הצלחותיה במציאת יהלום אבוד ועל גג בית באשדוד. סיפרה, ש הבטיחה להורי נער שנעלם, שהוא יחזור אליהם דרך הים... המשיכה לספר עוד עלילות ולכל סיפור הציגה הוכחות בי כתב, בצורת מכתב-יתודה מאנשים מאיר שרים שהצילה. דיבורה היה מהיר, מקור טע וקשה להבנה.

ראובן האיץ בה שתאמר לו היכן בנו. אז שלפה גם את תמונתו של יואל ואמר רה: „הוא בחוף תל-אביב. נשים זקנות מחזיקות בו.“ היא הכחישה שהבטיחה לתת כתובת מדויקת ופטרה את ההורים בהסבר שזה כל מה שאמרה הבדויות. שרה אשרף רצתה להפטר מהדורם הן טורדניים, ולכן מיהרה לחפש נרות בן ארון הזכוכית שבחדר. כשמצאה לבסוף נר אחד שלם ושני שבור, היא הדליקה את שניהם, ביקשה ממרים לחזור אחרי מילות התפילה שמילמלה. אם עד לאיר תו הרגע היו שני ההורים להוטים לצאת שוב לחיפוש, כשנדלקו הנרות ניקו בעיניהם דמעות והם ויתרו על תוכניתם.

כששרה אשרף הרגישה שהתפילה פני לה כמצופה, היא קטעה את הזימון. הור דיעה לשני האנשים לחזור לתל-אביב. היא עצמה קמה ויצאה לחצר, כדי להמיר שישן לתלות כביסה. „רק אל תספרה עלי למס'הכנסה,“ ביקשה לפני שנופרדה. כשחזרו מרים וראובן לתל-אביב, הם דיווחו מייד למשרה שכנס מחוק בחוף תל-אביב בידי נשים זקנות. השוטרים הבטיחו לראובן שהם יצאו לחפש בחוף. הם נפגשו כבר בדמותה של אשרף, כש ליוו לפני כשנתיים את הוריו של אורון יידן בדרכם לעוריקם, לבקש עצה כי ימים רווייה-חרדה, לפני שנתגלתה גופתו של הילד.

חודש וחצי עבר מאז הביקור במושב הרומני, ומדי יום חוזר ראובן לחופי יפו ותל-אביב כדי לחפש את הזקנות המזויקות בבנו. כל ידיעה על בעל כוח על-טיבעי, שי יוכל לסייע במציאת הילד האבוד, נבי דקה על ידי ראובן. הוא נסע ליבנה, לרב דוד משראווי, שהבטיח לו שהילד חי. הוא נסע שוב למושב עוריקם, שם הבטיח לו אחד אליהו עמנו שהילד חי. האישי המבוגר, שעסק אותה שעה בר בניית חדר נוסף לוויולה שלו במושב, רק רשם על פיתקה אותיות סתומות. הוא קיפול את הנייר ועד שבקושי ניתן היה להבחין בו, והודיע לראובן שישמור על הקים — כי רוב ביום בהיר מסוגל אליהו עמנו להידבר עם כוחות עליונים. דאובן חזר אליו. בשיחה ידידותית הסביר לו

תיו אבדו בשנה שעברה בדרום-אמריקה. היא סיפרה לו על אחד חנן אברהם. אברהם הופיע בבוקר אחד מימי השי בת בבית מישפחת כרמלי. הוא הציב על השולחן את כדור הבדולח עושה הנפלאות, שהביאו עימו. כשהביט במערר בולת העכורה שבתוך הכדור, קבע מייד: הילד מת. הוא התאמץ לדלות עוד מידע מהחפץ האפסטר, והודיע כי הגופה מור טלת באיזור שממנו עולה ריח-צחנה. חנן אברהם היה נרגש, ומיהר לעזוב את הי בית.

בשיחה טלפונית עם העולם הזה, שי מסרתה האמיתית היתה לעמוד על טיבו של האיש, הוא התבקש להוסיף פרטים. „אפשר לסמוך עלי. כבר עזרתי לאנן שים רבים,“ הציג את עצמו אברהם. „כשקרה האסון למישפחת אורון יידן, מיהרתי לביתם להציע עזרתי, אבל הי שוטרים מנעו ממני להיכנס.“

אברהם סיפר בקול כוטה שהוא משוכי נע במה שראו עיניו בכדור-הבדולח בי בית מישפחת כרמלי. הוא עזב את הבית רק משום שריח-הצחנה, שעלה מהמקום בו מוטלת גופת הילד, היה כל-כך חריף, שגרם לו עוויות בביטנו.

„עשיתי כל מה שיכולתי,“ הסביר, „עכ שיו אתם צריכים לצאת לחפש לפי הי ריח.“

ראובן כרמלי אכן יצא לחפש. הוא נסע אפילו עד מזבלת חריה, דיווח על- כן לצוות השוטרים העוסקים בחיפושים. הם הבטיחו לו שיצאו גם הם לחפש שם. קרובי-מישפחה סיפרו לראובן שבמור שב עוריקם, ליד אשקלון, מתגוררת אשה שתדע לתת לראובן את הכתובת המדוי ייקת שבה מוחזק הילד. גם אליה מיהר ראובן.

רק לא

מס'הכנסה

רה אשרף הבטיחה לו, לפני כי חודש וחצי, שהיא תודיע לו כעי בור ארבעה ימים לאיזו כתובת עליו לני סוע. היא ביקשה מראובן למסור לידיה את תמונת הילד. מכיוון שאינה יודעת לכתוב, רשם בעלה על גב התמונה את פרטי של הילד. שרה הסבירה לאב שהיא תיסע עם התמונה אל אשה ברי ויח, המתגוררת במאהל דרומית לאילת. אשה זו תמסור לה פרטים, שאותם תעי ביר לידעת האב.

ראובן חזר אליה ביום המיועד, יחד עם אשתו, מרים. שניהם ישבו נרגשים מול האשה השמנה, שהיתה סרוודה באיר מל היום בתליית כביסה. הם שילמו לה 100 שקל עבור מוצא-פיה, למרות ש- התבקשו לשלשל לידיה סכום גבוה הרר

יודעת שושנה שלום היטב. „כבר אז, כש הילד נעלם, ידעתי שהוא מת ושלא יימצא או אותו,“ הצהירה בביטחון. „אמרתי לאמא שלו שהוא נמצא ליד בניין תדיראן, אבל לא גיליתי לה שלא יימצאו אותו לעולם, כי הוא קבור מתחת לביוב שאו בדיוק גמרו לבנות.“

מרים כרמלי המבוהלת, אכן רצה מייד לחפש את בנה בסביבות בית תדיראן, בי פתח גיבעת-שמואל. היא ובעלה, ראובן, יצאו יחד בלילה קר וגשום לחפש בין השיחים, בתוך בורות, מאחורי תלוליות עפר, כאחוזי טירוף אף ניסו לחפור בי כמה מקומות. „נמצא את יואל לבדנו, בלי השוטרים,“ אמרה מרים לבעלה וי עודדה אותו להמשיך לחפש עד אור הבוקר. אך הילד לא נמצא. התיקוה, שמכרה שושנה תמורת 70 שקל, הוכיחה עצמה כתיקוה-שווא.

נוכחות

המוות

הי כומר מישי, אב בכנסיה הלאטינית בשפרעם, הביט לפני חודשיים בתמונתו של יואל, מישש אותה כמה דקות בחדר שרון ואחריכך בישר לאב: „בנך ברח לאיזור שפודים סמוך לגיבעת-שמואל. הכומר, שאליו נשלח ראובן על- ידי אחותו, יהודייה אדוקה בדתה, ידע גם לספר שרגלו הימנית של יואל נשברה בשעת בריחתו מהבית. הוא נפל, ומכיוון שלא הגיעה עזרה, מת.“

ראובן דיווח מייד לשוטרים. הוא לא יכול היה לחכות עד שהם יצאו לחיפוי שים, יוצא בעצמו לפרדסים. בתום יום החיפוש הביא למכון הפתולוגי באבויכביר פיסת בשר, וטען, כי ייתכן שהיא חלק מגופו של בנו. זאת, למרות שבראייה ראשונה ניתן היה להבחין שבידו פגרי חיה, הדומה לעכבר.

ראובן ישב על מדרגות בניין המכון הי פתולוגי והמתין לתשובת המומחים. הוא היה חיוור-לא-חיוור, נרגש-לא-נרגש. ראו בן ידע שאין זה חלק מגוף בנו הנעדר. הוא ניסה, כנראה, להכין את עצמו לרגע שבו ייקרא לזהות גופה של ממש — גופת בנו.

באותו יום עצמו, אחרי ששמע את דבריו של האיש משפרעם וחזר מחיפוי שים מתישים, הוא הכין לעצמו את גולגולת החומר. מאז הוא מנסה להשלים עם לכתחות המוות בביתו. אך מרגע שנתפס ראובן כרמלי לצור רץ לשאול בעצת איצטפילים, הוא גם חיפש אחד שישמע לו בשורות טובות. מפי עיתונאית נודע לו על פרא-פסיכוי לוג מבתיים שניסה לעזור לדר אברהם אופיר מחיפה, אביו של צעיר שעקבו